

ענינינו

פעמיים בחיי התיישתי להיות אורה במדינת ישראל. פעמיים הודעתי עד כדי כך שהייתי מוכן להתכחש למדינה שלבשתי את מדיה.

הפעם הראשונה אירעה לפני ארבע וחצי שנים. ליד הגיע צורו ניירות סודיים ביותר. הוא הכיל את העדויות הראי שונות שנגבו מפי ידי-הראיה של כפר-קאסם — דברי הילדה שהסתתרה מתחת לגחית אמה, דברי האב שהעמיד פניו מת וראה כיצד נקטל בנו, דברי האם שחיפשה את בניה בערימת הגופות. ושאלתי את עצמי: ריבוננו של עולם, אם שוטריה של מדינת ישראל מסוגלים לעשות מעשה כזה, האם היתה לנו זכות להקים מדינה זו? החלטתי מן ההלם הזה. ראיתי אנשים שהיו מוכנים לסכן את עצמם כדי להביא לפירסום התועבה. ראיתי את הטובים בעם מעוררים את מצפון המדינה. ראיתי את המשפט העברי, במלוא תפארתו, דן ושופט.

השבוע הודעתי בפעם השניה. קראתי כי קלגסי פורטוגל באנגולה משתמשים בתתי מקלעים מרגם "עווי".

★ ★ ★

דעתינות הישראלית, העסקה במשפט אייכמן, אינה פנויה לתאר את המתרחש בימים האלה במושבה הפורטוגלית אנגולה.

הנה תיאור אחד, מפי הכתב הצרפתי המכובד מישל בוסקה, לפי שפורסם באתנר: "האיטראטיה הפורטוגלית פשוטה: מטוסים מפציצים, כפרים חשודים בנאפאלם. אחרי כן, מרגיעי הצבא את מה שנשאר מן הכפרים. כך נעלמו במשך שבוע שבועות חמישים כפרים. במחוז קואנוה, שם ההתקוממות פוררה יותר, הטכסיס הוא עדין: בסומבה באה משאית מצויידת ברמקול, והודיעה על בוא, המלך. כש התאספו הכפרים לקבל את פניו, ירה הצבא, שכבש את הכפר, לתוך ההמונים: 300 הרוגים. בסאנה הניף צבא מחור פש את סמל מפלגת השבט, הקהיל את התושבים וקצר בהם במקלעים. לא נלקחו שבויים."

הנה תיאור שני, מפי פליט פצוע, שפורסם בשבועון האמריקאי השמרני טיים: "היה חושך, כשנכנסו לכפר שבע משאיות מלאות חיילים פורטוגליים. הם לקחו אותי, ורבים מבני הכפר, אל הנהר. משעתי יריות רבות. ארבעה אנשים נפלו לידו לתוך הנהר. חייל פורטוגלי תקע לי הרבה פעמיים את כידון רובהו לתוך הגב. הוא בעט בי והפילני לתוך הנהר. נאחזתי בענף ונסחפתי עם הזרם. זחלתי על החוף ושכחתי במשך כל היום בין השיחים. כמה יודים מצאו אותי והובילוני הנה. הפליט, בן 22, שוכב בבית חולים בקונגו. שתי דקירות כידון עברו את חזהו מצד אל צד. אחת מהן חתכה את כלייתי."

פליט אחר, אנדרה דסטינו בן ה-12, חי בכפר שהופצץ תחילה מן האוויר. לאחר מכן הותקף הכפר על-ידי חיילים שבאו במשאיות. הם ירו והרגו את אביו ואת אחיו, הניחו חורו כמת, לאחר שהכוררים שיטעו את חצי גבו.

עתה מסתבר, למרות כל ההכחשות החמיי קניות, כי עשו זאת בתתי-מקלעים ישראלים, הנושאים את שמו של צבא צעיר ממשק יגור.

★ ★ ★

בן הרחקנו לכת בשבע-עשרה שנים קצרות. קפיי צה רבה קפצנו.

אן, היו אלה יהודים שהועמדו בשורה וגורו אלפיהם ביער פונאר. אז היו אלה יהודים שגרו בגטאות שהופצצו מן האוויר וחוסלו לאחר מכן על-ידי הקלגסים. אז היו אלה יהודים שנערכו עליהם תרגילי כידון, שהובלו לטבח בדרכי מירמה וכחש.

אז היו אלה יהודים, הורינו וקרובינו, שזכו לטיפול מיוחד מידו "עוצבות מיכצע". והנה, תוך שבע-עשרה שנים קצרות, הפכנו ירידיהם ועמיתיהם של המטפלים, מספקי הנשק לעוצי בות.

האין זו התקדמות שאפשר להתגאות בה? סבורני שהרגנו 30 אלף מן החיות האלה בשבעה שברי עות. נשאר עוד לקטול מהם 100 אלף. נטפל בהם בחודש הבא, אחרי הגשמים! אין זה משפט הלקוח ממיסמך במשפט אייכמן, דו"ח של מפקד ס.ס. בליטא או בסלור באקיה. ה"חיות" שוב אינן יהודים. הן כושים — גברים ונשים, זקנים וטף. המשפט לקוח מהכרזה של קצין פורטוגלי באנגולה. העתונאים שדווחו על כך שכחו לציין אם ליטף אותו קצין את התת-מקלע שלו בשעה שעמד והשמיע הכרזה זו.

האם ידיום עבריות ייצרו תתי-מקלע זה? ירו אדם שאמו נשחטה ליד חפירה באוקי ראינה, שאביו נקצר על-ידי תתי-מקלע מרגם "שמייסר" במיצעיה-המוות בכודמשט?

אכן, עברנו ככרת-דרך. ככרת-דרך ארוכה, ארוכה עד מאור.

★ ★ ★

כאשר השמידו הנאצים את היהודים, אטם העולם את אוניו והסתכל בכיוון אחר. ליבנו מלא זעם וחלחלה כאשר קראנו, בשבוע שעבר, את המיסמכים המראים כיצד חסמו הבריטים, בציניות גיטלמנית, את דרכי-ההצלה האחרונות בפני הנשים והילדים שביקשו להימלט מתא-הגאזים. אולם הבריטים, לכל הפחות, לא סיפקו לנאצים את הגאז. הם לא הפריעו למרצחים. הם לא הצילו את הקורבנות. אך לפחות לא מכרו לאדולף אייכמן תיבות של ציקלון ב' תמורת מזומנים.

ואילו מדינת ישראל, לא זו בלבד שהיא שותקת למראה הזוועות. לא זו בלבד שהיא

פרס (ימין): "כי מציון תצא סחורה..."

נמנעת מלעורר את מצפון העולם נגד האיכ"מנים החדשים, המכצעים "פתרון סופי" בארץ אחרת. היא גם מוכרת להם את הנשק הקוצר בשורות הקורבנות הזועקים, את התחמושת המפלחת את בטניהן של אמהות והמפצחת גולגלות של תינוקות.

כי זאת כבר למדנו: ביונס הוא ביונס. דרוש מטבע זה לפיתוח הנגב ולקליטת העליה. ומי לא יתנאה בהצלחה שקוצרת תוצרת התעשייה הצבאית הצעירה שלנו?

★ ★ ★

ידדנתנו למדנו לשנוא טיפוס אחד, שהוקע במיטב הספרים של מיטב הסופרים — הטיפוס הנאלח של סוחר-הנשק.

חונכנו לשנוא אותו — את באזיל צחרוב האגדתי, את קרופ ואת עמיתיהם. קראנו כי היו מסוגלים לכל מעשה תועבה כדי למכור את הוצרתם. קראנו כיצד גרמו במיזיד למלחמות בין ארצות, וסיפקו נשק לשני הצדדים. למדנו כי סוחר הנשק, המספסר בדם אנוש, גרוע מסוחר-העבדים, גרוע מסוחר הונות הבינלאומית, גרוע מסוחר הסמים ה"משכרים."

ולא חלמנו כי יבוא יום כאשר סוחר-הנשק ימשלו במדינת ישראל.

כאשר המסחר-בנשק יכחן את מדיניות הממשלה.

כאשר צעיר ממולח יוכל לבנות קאריירה מזהירה על כשרונו כסוחר-נשק — עד היותו לעוזרו הראשי של ראש-הממשלה.

★ ★ ★

הנשק הישראלי הגיע לידו הקלגסים הפורטוגליים מידו הגרמנים. מסתבר כי הללו מכרוהו. ואומנם, זו דרך הטבע. עמיתיו של אייכמן מוכרים תל-מידיו של אייכמן. יש סולידריות של רוצח-עמים. מפקדי עוצבות-מיכצע, המכהנים עתה במשרות רמות בכון, אינם יכולים לראות פסול במכירת נשק לעוצבות-מיכצע אחרות. יתכן כי מזכיר-המדינה, ה"דר האנס גלובקה, אף נתן את האויק"י שלו.

השאלה היא: איך יכלו למכור נשק ישראלי?

ישראל מכרה נשק לגרמניה. כי, כדברי ראש-הממשלתנו הנאור: "גרמניה של היום אינה גרמניה של היטלר." ומאחר שאינה גרמניה של היטלר, מותר למכור לה תתי-מקלעים. אפשר לקוות כי לא תשתמש בהם כדי להרוג בהודמנות את היהודים שנתרו מפאת רשלנותו של אדולף אייכמן.

אך הנה מתברר כי בחוזה-המכירה הוחסר סעיף שהוא תנאי-ליעבור בכל חוזה בינלאומי למכירת נשק: הסעיף האוסר על הקונה למכור את הנשק למדינה אחרת. אם קווסר סעיף זה, היתה בכך כוונה ברורה. משמע: הנשק לא נועד מלכתחילה לגרמניה, הוא נועד מראש לכתובת אחרת. הגרמנים הם רק סוכני-מכירה.

והגרמנים רשאים למכור את תתי-מקלעיו של עווי גל למי שיחפצו — לרוצחי המונים באפי ריקה, או לדיקטטור פאשיסטי בדרום-אמריקה, ואולי גם לצבאו של גמאל עבד אל-נאצר כנבזל סיני.

הכל כשר. ביונס הוא ביונס. ותמיד ישנם מיטטרים או מדינות שאינם יכולים להשיג נשק מפירמה אחרת, מאחר ששום פירמה הגונה אינה רוצה שתוצרתה שלה תגלה בנסיבות מסריחות מדי. מפילו הגרמנים לא רצו למכור למשמידים את נשקם שלהם. צרכנים אלה נוקקים לשוק ה"שחור" — אותו שוק שישראל מופיעה בו עתה כספקת ראשונית.

★ ★ ★

ביונס הוא ביונס. אולם, האומנם היה זה רק ביונס? האומנם מקרה הוא שהעווי הישראלי מתגלגל דחקא לאנגולה? האומנם יחסי הבטחוניסטים שלנו עם ה"פאשיזם הפורטוגלי הם מסחריים גרידא?

בשעתו נתפס מטוס-נשק ישראלי באלג'יריה — ועוד היום טוענים חוגים חשובים בממשלת צרפת ובפלא"ן כי הנשק היה מיועד למחתרת הצרפתית הפאשיסטית. הרוון באטיסטה, המפלצת המגואלת-ברם שגורשה על-ידי קאסטרו, זכה לנשק ישראלי, כפי שפורסם בשעתו בעתונות העולם. הרוון טרוויליו, שנקטל השבוע, קנה אף הוא נשק ישראלי. ובימים אלה ביקר בישראל הרמטכ"ל סומוזה מניקאראגואה, נציגה של רודנות לאטינית אחרת. ובמשפסם של הגנרלים ה"מתמרדים מאלג'יריה, המתנהל עתה בפאריס, העיד אחד העדים כי המתקוממים הפאשיסטיים קיפו לעזרה מידו "ספרד, פורטוגל, דרום-אפריקה וישראל".

אכן, רשימה המעוררת למחשבה: הפאשיסט הריאקציוני פראנקו, הפאשיסט הקולוניאליסטי טי פאלאזאר, הפאשיסט הגועני פרוורד — והאדונים דויד בן-גוריון, משה דיין ושמעון פרס. אפשר להוסיף לרשימה כהנה וכהנה. למשל:

★ ★ ★

האם מקרה הוא כי שותפיו של עווי הם חברי האינטרנציונל של כוחות-החושך? או שיש כאן סימפאטיה אינסטינקטיבית של "מצא מין את מינו" — אגודת הרוודנים בעולם ואיברי הבטחוניזם הישראלי?

★ ★ ★

פנחס לבין הציע: להקים מועצת-הגנה לאומית, ש"תפקח על עיסקות-הנשק של עסקני מערכת-הבטחון. אחרי שנוסף עתה כתם שחור זה על סמל המדינה ועל סמל צה"ל, הרי זו דרישה של הגנה עצמית מפני כנופיות סוחר-הנשק.

המדינה — שלנו היא. שלנו — ולא של סוחי רייה-נשק. המחלל את כבודה, את כבודנו הוא מחלל. הממיט עליה חרפה, ממיט חרפה על כולנו. המערב אותה כפשע מתריד נגד האנושות — את כולנו הוא הופך שותפים לפשע.